

— Anton ? Anh nói gì ? Anton đang ở trong biệt thự của Phakanvong ư ?

— Dĩ nhiên.

— Ai cho anh biết ?

— Phiền anh nhìn sang bên phải.

— Nhìn rồi. Chỉ thấy toàn xe hơi là xe hơi.

— Trong số này có cái Aston-Martin sơn trắng. Khi tôi đến ga Giono, tôi đã gặp hẳn đứng cạnh chiếc DB.4 cả tầng này.

Nicôn ngó theo tay chỉ của Văn Bình. Chiếc Aston-Martin thấp lùn, nhưng dáng dấp hơi nặng nề và cũ xưa, đậu ngang trên con đường lóc sỏi. Trong khi Nicôn băn khoăn về những việc vừa xảy ra, Văn Bình vẫn điềm nhiên bàn luận về sở trường và sở đoản của loại xe đua DB, một trong các «mác» xe khá đắt do Anh quốc chế tạo :

— Ấy, tôi nói là cả tầng, nhưng anh đừng vội chê bai. Nó xưa thật đấy, song vẫn chưa xưa bằng xe DS của Pháp, giá tiền của nó lại đắt gấp 6, 7 lần, vỏ nó bằng nhôm, anh biết không ? Nó cũng chạy nhanh «số dách». 230 cây số một giờ đấy, anh biết không ?

Nicôn giọng chán nản :

— Biết. Nhưng anh Văn Bình ơi, mình phải

ăn làm sao nói làm sao với lão Phakanvong bây giờ ?

— Giản dị lắm. Minh sẽ yêu cầu hẳn đuổi mấy thằng cận vệ ăn hại này đi.

— Hừ... tôi đang sợ hẳn nổi cáu, đuổi luôn anh và tôi ra cửa.

— Rồi anh coi hẳn có đuổi mình không ?

Chiếc Vôn-va-gen của Nicôn đã chạy gần đến cái sân nhỏ trồng cỏ non xanh rì trông như bãi cỏ cầu, đối diện phòng khách, Bọn cận vệ của hoàng tử Phakanvong đứng lối nhỏ. Họ có vẻ ngạc nhiên khi thấy Nicôn lại đậu xe ở nơi không giành cho khách. Văn Bình bước xuống trước, và ung dung trèo lên bao lơn. Một tên cận vệ chặn lại. Chàng gạt hẳn ra. Chàng không dùng sức mà hẳn vẫn bản nhào vào chân tường. Hai tên cận vệ khác te te chạy tới. Văn Bình vung cánh tay như người bơi sải và cả hai đều chổng kèn.

Nghe tiếng động, Phakanvong mở cửa xa-lông. Đức ông Phakanvong khựng người trước cảnh các cận vệ võ nghệ cao cường nắm lẫn chiêng trên đất. Thấy Nicôn, Phakanvong hơi sửng sốt :

— Ô kia, ông, ông phó. Ông đến gặp tôi lần nữa về chuyện gì ?

Nicôn đáp, nhỏ nhẹ :

— Xin đức ông bỏ lỗi. Người gác cửa không cho vào nên buộc lòng chúng tôi phải...

Giọng Phakanvong bắt đầu sáng :

— Nên các ông phá phách để vào phải không ? Hừ, xin ông phó nhớ giùm, đây không phải là tổng hành doanh C.I.A., đây là nhà riêng của tôi, và tôi chưa hề chịu ân huệ nào của C.I.A. Nếu tôi không nề...

Văn Bình cắt ngang :

— Đức ông không nề cả tôi nữa ư ? Và cũng như đức ông tôi chưa hề chịu ân huệ nào của C.I.A.

Phakanvong há hốc mồm, thái độ kinh hoàng. Sự xuất hiện của điệp viên Z- 8 như truyền điện 220 vôn vào cơ thể hắn. Từ nãy đến giờ Phakanvong chỉ chú ý đến Nicôn, nên quên hẳn Văn Bình. Chẳng đúng gần cửa, chỉ vươn tay ra là nắm được Phakanvong mà hắn không thấy.

Phakanvong chia bàn tay run run :

— Chào ông Văn Bình. Chào đại tá Z.28. Già người khác tự ý vượt qua cổng vào nhà, chắc còn lâu tôi mới nguôi giận. Nhưng đối với đại tá Z.28 thì không những tôi không giận, tôi lại còn vui nữa.

Đến lượt đặc phái viên Nicôn há hốc mồm, thái độ kinh hoàng. Phakanvong phải giải thích :

— Ông Văn Bình với tôi là chỗ quen biết,

Trong quá khứ, chính phủ nước tôi đã nhờ ông Văn Bình nhiều lần, và lần nào cũng có kết quả mỹ mãn. Lâu lắm, chúng tôi mới gặp lại nhau. Ồ, chỗ thân tình với nhau cả mà, trước kia ông phó đã phục vụ tại nước tôi, ông Văn Bình đã giúp chúng tôi trong nhiều vụ quan trọng. Nào, mời hai ông vào trong nhà. Nhân tiện, xin giới thiệu với hai ông một người bạn.

Văn Bình đã biết người bạn mà Phakanvong sắp giới thiệu là ai. Hắn là Antôn. Chỉ huy trưởng đội Cứu Đình của Quốc tế Tình báo Sở.

Phút này đây, chàng có thể quan sát Antôn từ trong lặn từ đầu xuống chân. Hắn đang ngồi ngay ngắn trong xa-lông, tay cầm ly nước ngọt, nghe Phakanvong nhắc đến tên, vội đặt cái ly xuống bàn lễ phép đứng dậy. Hoàng tử Phakanvong bước tới khoảng trống giữa Văn Bình và Antôn :

— Trân trọng.. đây là ông Antôn, cố vấn đại sứ quán Trung Hoa tại Tiệp Khắc..

Bất chấp lịch sự tối thiểu Văn Bình cướp lời :

— Còn tôi, tôi là Văn Bình Z.28, bạn thân của Trung Hoa cũng như của Quốc Tế Tình Báo Sở.

Phakanvong ngó hết Văn Bình đến Antôn :

— Té ra hai ông đã quen nhau,

Antôn nói :

— Chưa quen, nhưng đã biết nhau nhiều.

Nói dứt, hắn chụm chân vào nhau, gương mặt nghiêm trang, chắp hai tay, đầu hơi cúi, hướng về phía đặc phái viên C.I.A. Nicôn và Văn Bình xá nhẹ mỗi người một cái. Người Á-đông thường không bắt tay. Chắp tay xá là hình thức chào hỏi trí thức thông dụng. Hoàng tử Phakanvong nhìn Antôn thi lễ bằng cặp mắt khoái trá. Hoàng tử nghĩ thầm «ừ, có thể chứ, họ muốn giết nhau thì ra ngoài kia, tha hồ... nhưng giờ đây họ là khách trong nhà mình, họ phải đối xử với nhau một cách lịch sự...»

Bộ mặt tươi tỉnh của hoàng tử Phakanvong bỗng sạm lại. Vì hoàng tử vừa thoáng thấy Nicôn oang choạng như bị tủng quyền vào cằm. Nicôn chỉ loạng choạng chứ không ngã. Tuy nhiên, Nicôn lại lấy bàn tay ôm ngực. Phản ứng của Nicôn là phản ứng của người bị đánh trọng thương. Nhưng ai đánh hắn ? Trong phòng không có ai lạ. Chỉ có Antôn cung kính vái chào theo nghi thức á-đông. Và chỉ có thể thôi.

Hoàng tử Phakanvong không phải là con nhà võ chính cống nên đã tỏ ra vô cùng bối rối trong khi tìm hiểu nguyên nhân. Về phần Văn Bình,

chàng đã khám phá ra mưu đồ của Antôn ngay từ lúc hắn sửa soạn gặp mình thi lễ. Chàng thấy hắn ngậm miệng và nín thở. Nghĩa là hắn vận khí để thi thử nội kinh.

Đặc phái viên Nicôn chỉ giới quyền Anh — và chẳng qua chỉ giới một cách tương đối bên trong gia đình nhân viên C.I.A. — kinh lực đối với hắn là một phát minh quá mới lạ, còn mới lạ hơn cả hỏa tiễn đồ bộ xuống cung Hằng đối với con người của thời đại máy chạy bằng hơi nước. Cho nên, khi thấy Antôn nghiêng mình hắn vội nghiêng mình theo. Hắn từng sống nhiều năm ở Viễn-Đông, hắn không thể không biết đến xã giao cổ truyền của các dân tộc da vàng. Hắn không ngờ rằng Antôn, con cáo già điệp báo Antôn, đã lợi dụng nếp xã giao cổ truyền này để tung ra một chương ác độc.

Chương này, giới võ lâm Trung Hoa mệnh danh bằng một từ ngữ hải hước là «nghinh xuân tiếp phúc» quyền. Nghinh xuân tiếp phúc là câu nói đầu năm, nghênh đón mùa xuân để rước lấy phúc lành. Thật ra, đòn nghinh xuân của Antôn nhằm phát ra ngọn gió nhỏ li ti như lưỡi dao mổ óc của nhà giải phẫu thần kinh. Trong khoảng cách hai hoặc ba mét, ngọn gió vô hình này có thể gây thương tích khá trầm trọng cho nạn nhân,

Anton không chủ trương bắt đặc phái viên Nicôn nấp mọt trong bệnh viện nên nội kinh của hắn chỉ được phóng ra rất nhẹ. Và lại, giá hắn muốn đánh Nicôn trọng thương hắn cũng không đủ sức lực. Vì toàn thể sức lực đã được giành vào chương phong nhằm áp đảo Văn Bình.

Nicôn vừa ngồi phịch xuống đi-văng, mặt trở g bệch như mặt trát phấn của tài tử cải lương thì Anton hướng về phía Văn Bình. Hắn chỉ đứng cách Văn Bình hơn một mét. Khoảng cách lý tưởng này có thể làm tiêu ma võ công của kẻ bị trúng đòn «nginh xuân tiếp phúc».

Anton không ngờ Văn Bình nhanh nhẹn đáp lễ cũng bằng cái cúi mình thuần túy á-đông. Hơi gió từ tay hắn phóng ra khá mạnh. Dụng tâm của hắn là xuyên phá yếu huyết trên ngực chàng. Song cái vái đáp lễ của Văn Bình đã chứa đựng một phần lực ghè gớm. Kết quả là chương phong của Anton bị tan biến tức khắc như hột đường rớt trong chậu nước nóng.

Anton dục mắt nhìn chàng. Hắn tỏ vẻ kinh ngạc thật sự. Những tia máu đỏ trong cặp mắt xà-nhân thâm độc của hắn bỗng đỏ hơn lên dưới đôi mày ngũ-độc cứng như sắt. Anton thuộc tip người lì lợm, ít nói, ít cười, và nhất là ít xúc động ra

mặt. Thái độ ngằn tò te của hắn chứng tỏ hắn đang trải qua một cơn sững sốt vô tiền khoáng hậu. Từ trước đến nay, hắn định ninh hắn là «thiên hạ đệ nhất nhân», không ai hóa giải nổi bí kíp nginh xuân tiếp phúc. Thế mà Văn Bình điềm nhiên cầm tay hắn. Hơn thế nữa, ngọn gió vô hình từ những đầu ngón tay của Văn Bình ào ra đã làm ruột gan Anton lộn lạo. Hắn có cảm giác lờm lợm nơi cuống họng như nuốt nhầm mìn thớt tanh tuổi.

Nói cho cùng, Văn Bình cũng kinh ngạc không kém Anton. Nhưng Anton đứng ngay dưới giầy đèn sáng quắc nên không nhìn thấy sự thay đổi trên diện mạo của chàng. Đến khi hắn hết quảng gà thì Văn Bình đã lấy lại sự bình tĩnh cổ hũu.

Văn Bình kinh ngạc vì trong cuộc đời ngang dọc chàng từng giao đấu bằng kinh lực với nhiều đối thủ siêu đẳng nhưng chàng chưa gặp một đối thủ cừ khôi như Anton. Thật vậy, muốn đạt tới trình độ thượng thừa về chương phong điều kiện cần thiết là thời gian luyện tập. Nghĩa là tuổi tác. Phạm các bậc thầy về kinh lực phải trên ngũ tuần. Thuộc lớp thanh niên từ 30 đến 40 mà nổi danh như Văn Bình rất hiếm. Chàng vẫn tưởng chàng là võ sĩ siêu đẳng trẻ tuổi nhất về kinh lực.

Anton lại trẻ tuổi hơn chàng.

Hắn thua chàng khoảng 9, 10 tuổi. Mới gần ấy tuổi đầu, cái tuổi chuẩn bị tốt nghiệp đại học, mà Anton đã luyện được ngọn gió thần thông từ ngón tay phát ra như tia laser, không hiểu mười mười lăm năm nữa khi Văn Bình về chèo tài nghệ của hắn sẽ còn tiến triển đến đâu nữa. Trong rừng già không thể cùng có hai chúa sơn lâm, phương chi Anton lại trẻ tuổi hơn chàng. Chàng sợ nhớ đến từ ngữ «tre già măng mọc» của ông Hoàng khi nhắc đến thiên bẩm võ công của quái tượng Tinh báo sỏ Anton.

Anton chỉ vái Văn Bình một cái rồi thẳng người lại như cũ. Hắn quắp ngón tay lại trước khi nắm chặt bàn tay, buông thõng ngang hông. Hắn làm động tác này thật gọn, người Á-đông chào khách xong thường buông thõng tay ngang hông như hắn. Chỉ khác là hắn nắm chặt bàn tay chứ không xòe ra.

Anton chơi này rất khéo song vẫn chịu thua trước luồng xạ tuyến của Văn Bình. Chàng đã khám phá ra lý do : Anton phải chùng gân, nắm chặt bàn tay vì sợ dễ lộ kinh huyết ở đầu ngón. Theo khoa học thái tây, mỗi phân vuông da ở đầu ngón tay con người có chừng 2.300 đầu dây thần kinh

(vàng 2.300, xin anh em ti-pô xếp thật đúng...) Nghĩa là hai bàn tay lật ngửa ra có chừng 150.000 cái lỗ vi-ti ăn thông với não. Kinh lực từ châu thân Anton vọt ra ngoài bằng những đường ống vi-ti này. Hắn xuất phong mạnh mẽ, nguyên khí bắn trào cuồn cuộn khiến cho những đầu dây thần kinh bị tê cứng, nếu hắn không kịp thời bít chặn lại thì kinh lực của Văn Bình có thể nương theo những kẻ hở thâm nhập kinh mạch, và hắn chắc chắn không tránh khỏi trọng thương.

Văn Bình bèn cười khà với Anton :

— Anh đừng ngại. Anh cứ xòe bàn tay ra như thường.

Lời nói đột ngột pha vẻ châm biếm của Văn Bình làm Anton hơi lúng túng. Hắn vội mở nắm tay rồi thọc vào túi áo vét-tông, vẫn cái áo vét-tông cũ mềm như được may từ thời chiến tranh nha phiến Trung Hoa.

Hắn gượng cười, đáp :

— Lần sau, tôi sẽ vận dụng hết kinh lực.

Hoàng tử Phakanvong ngo ngoác nhìn Văn Bình và Anton :

— Xin lỗi, các ông nói chuyện gì thế ?

Văn Bình không đáp lời Phakanvong. Vì trên đi-văng lót da báo vẫn đen vàng kẻ cạm, Nicôn tố